

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1849-05-31)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1849-05-31)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 203. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010069.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Otto Laub til Christian Mynster.
Haagerup, 31. Maj 1849.*

Kjære Christian! Dit prægtige lange Brev modtog jeg 2den Pintsedag og fik det læst, inden jeg skulde i Kirke; og det gjorde mig godt. Det havde jo helt igjennem kun været glædeligt, dersom det ikke tilsidst havde indeholdt den sørgelige Efterretning fra Maribo. De arme Mennesker! Hvorledes mon de kan finde sig heri? Det maa jo være uhyre nedbøjende at miste alle sine Børn, tre paa een Gang. Vi mistede jo ogsaa for 13 Aar siden alle vore, og glemme aldrig, hvor tungt og tomt det var, og det var dog kun eet Barn; men vi glemme heller aldrig, at det var den første Gang, vi lærte ret at glæde os over Befalingen og Forjættelsen og Løftet: „at dele Alt, hvad Gud Almægtigste vil os tilføje.“ Maaske Mathilde, som undertiden har havt tungt ved at bære det Mindre, af den store Sorg kan blive stærk, og saa komme igjen mildere Tider for hende og Bergenhammer. s. 204 Hvor han dog har maattet prøve Meget i sit Liv! Man bliver ganske beskjemmet, naar man med al sin Lykke (og dog Vankelmodighed) føler sig ligeoverfor en saadan Prøvet. Og stakkels Jakobine! Men jeg tænker, de Tre skulle nu ret voxte sammen med hverandre og med Constances Smaapiger. Og saaledes skal Alt blive godt i Husene og i Landene. Har det ikke ogsaa undertiden været dig paafaldende, hvorledes netop disse Aar har været saa lige tillige paa privat Sorg? Men det er udentvivl i sin Orden og til det Gode, for at Alle skulle komme med ind i Strømmen, lære at opgive Alt, ikke at støtte sig paa Noget, hverken Rigernes Fred eller huslig Lyksalighed. Baade Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og saa skal alt Kjød see Guds Frelse (Luc. 3, 5—6). Ja, Gud hjælpe os Alle at komme med! Han styrke de Syge og Sorrowfulde, at de maa forstaa hans Raad! — For at bevise Dig, hvor godt Dit Brev har gjort mig eller os Tre; thi Frederik er ogsaa med, han har været en 8 Dages Tid hos os, og vi Tre læste det sammen, da vi kom fra Kirke, vil jeg, om ikke strax sende Dig, saa dog begynde et Svar paa Dit Brev. — Jeg kjørte 20de Maj (Søndag) Eftermiddag til Frørup; jeg havde været der 8 Dage forud med Sanne, men jeg kunde mærke, at Moder vilde blive bedrøvet, om hun slet Ingen af os fik at se den sidste 20de Maj (Bryllupsdagen) i Frørup, og fik saa Mandag Eftermiddag Frederik hjem med mig. Dagen efter (vor egen Bryllupsdag) havde vi en lille Forsamling her af Familien og Sognets Venner, og vor lille Pige var i Kirke, og blev døbt ved Thorvaldsens Døbefont (det første af hans Arbejder, som Fader med saa inderlig Glæde havde set for mange Aar siden. Blandt Gjæsterne var Provst s. 205 Knudsen fra Gislev (hvis Kone, Zeuthens Søster, bar Barnet), vor kjære tro Ven, en elskelig Christen i Glæde og Sorg (kort før Jul holdt jeg Tale ved hans ældste Søns Kiste); og Dagen gik meget glædelig. Moder er endnu ikke flyttet til Sludegaard, men det sker vel med det Første. Pastor Nielsen, som er en meget vakker Mand, hvis Prædikener Frederik har været meget opbygget af, er nu i Frørup med sin ligeledes meget vakre Kone; deres Børn ere i Sjælland, deres Gods midt iblandt Fjenderne. — Ogsaa vil læse i denne Tid med stor Glæde „Adam Homo.“ Jeg har engang ment, at de gemene Steder kunde været undgaaede, men er nu af en anden Mening. Ogsaa Davids Psalmer læser jeg, som du, hver Morgen 1 eller 2. Jeg gaar en Omvej, da jeg læser dem paa Hebraisk, dels af Mistillid til vor danske Oversættelse, dels af Kjærlighed til Sproget; og det har, om ikke altid paa den umiddelbart opbyggende Maade, forskaffet mig mange Glæder. For Øvrigt er jeg doven, naar ikke (som en lang Tid af Vinteren og Foraaret) Embedet nøder mig til at tage Tiden iagt. Paa en enkelt Undtagelse nær har jeg i lang Tid forsømt den Skik at skrive mine Prædikener efter Holdeisen, hvilken Forsømmelse, naar den varer længe, straffer sig selv ved en trykkende Usikkerhed i Dommen over, hvad man gjør og vil.

Jeg er nu kommen om paa fjerde Side, og endnu ikke et Ord om Politik. Dersom vi sad og snakkede sammen, saa kunde det jo umuligt gaa saaledes af, saa maatte vi dog have spurgt hverandre, hvad vi vente af Russen, og sagt Noget om den nu færdige Konstitution (bare det ikke gaar dermed som i vort literære Selskab, hvori der var meget Liv, saalænge der debatteredes om s. 206 Lovene, og saa var Historien ude!) og Statskirke eller Folkekirke eller ingen af Delene. Der vilde vel ogsaa komme lidt Forskjellighed i Meninger for Dagen, — dertil er man nu saa vant imellem Venner, — og det vilde igjen sætte Liv i Samtalerne. Men i Breve har man ikke Lyst at komme med det, som dog kun er den lette Side af Sagen. Mit fulde Alvor angaaende Tiden har jeg udtalt paa de første Sider af dette Brev; og, — ikke fordi jeg tror, at hos mig er alt det Høje ydmyget, men fordi jeg tror, det kan aldrig gaa os saa galt, at jo netop der Udgangen maa blive den forjættede, „saa at I det kunne taale,“ — derfor er jeg i Regelen vel tilmode, d. v. s. naar jeg tænker mig om. Ellers kan jeg tidt være helt bedrøvet af denne evige Torden og Bragen; undertiden børe vi det jo bogstaveligt, f. Ex. Christi Himmelfarts Dag — helt uhyggeligt fra Als — da Chr. 8. sprang — og selv slet Intet at kunne gjøre: „Det var,“ sagde en Lieutenant fra Lazarethet paa Arreskov, som kom her forleden, „den uhyggeligste Dag i mit Liv, da vi maatte staa stille i Kolding og høre Granaterne skratte rundt om os, uden at vi kunde gjøre det Ringeste.“ — Men om Søndagen kan man dog gjøre Noget, og der har jeg det for det Meste godt. „Jeg synes, der er i den senere Tid sket en glædelig Forandring med Kirkegangen,“ sagde forleden Søndag min vakre Kirkesanger; og jeg vil saa gjerne tro, at han har Ret. Jeg fik forleden et Brev fra Carl Thomsen, Adjunkten i Sorø, hvori han skriver en hel Del godt om Zeuthen og hans første Prædikener der: „Han kommer ikke med menneskelig Visdoms overtalende Ord“ o. s. v. Dette glæder mig saa meget mere, som han i Zeuthens kirkelige Strid har hældet til den grundtvigske Side; men s. 207 han mener nu, at Zeuthen er den af alle Ansøgerne (Kierkegaard medregnet), man helst maatte ønske sig, — Din Onkels Afhandling „om Hukommelsen“ har han selv foræret mig. Den interesserede mig fordi jeg gjenkjendte det Meste fra hans Forelæsninger i Pastorseminariet, og fordi det Nye, Polemiken imod Carus, vidner om hans ungdommelige Energie i at tage Alt indtil det Allernyeste med. — Det er rart, at Kolthoff bliver ved at holde sig til Dig; jeg kunde have Lyst til at skrive til ham i Anledning af hans lille Piges Død, men jeg lader i

Almindelighed Lejligheden gaa forbi, Ulysten til at skrive er dog altid større end Lysten; og derfor er det en Lykke, at jeg allerede er kommen saa langt med dette Brev. Men nu faar det hvile nogle Dage. God Nat! — Den 4de Juni Vi fik just nu Brev fra Frørup. Moder flytter paa Torsdag, og samme Dag maatte Tante Jette hentes hertil, helst personlig af mig og Sanne — og Frederik. Med ham have vi nu havt det saa godt her i 14 Dage. Alle Børnene indtil lille Ditlev hænge ved ham og ville savne ham. En Skovtur med Forvalter Lorentzens, vore bedste Venner her, blev forstyrret ved et Besøg af nogle gamle Ryslingere, som vilde i Kirke her og tilbringe Resten af Dagen hos os. Med Birkedal ere de endnu ikke blevne fortrolige, men efter Alt, hvad jeg hører om ham, maa det vel komme; de beundre hans Gaver, men „han er saa haard.“ Der var en Enke med, over hvis Mand og Moder jeg i Vakancen efter Begjæring holdt Ligprædiken og samme Dag introducerede Enken. Kirken var fuld af mine gamle Venner, og jeg af gamle, glade Erindringer, hvor sørgelig Dagen end var. Hun skal nu giftes igjen, og bad Sanne være Næstekone; „for ligesom hun ikke havde s. 208vidst, hvorledes hun skulde kommet over den første Dag, naar jeg ikke havde været med, saaledes trode hun ikke heller, hun kunde komme over den sidste Dag, naar ikke Sanne stod ved hendes Side.“ Vi kan jo ikke Andet end glæde os over denne Troskab i Savnet, men vi bede dog hjerteligt, at de snart maa finde Hvile hos Den, der nu er deres Hyrde. Og hermed vil jeg ende, for dog en Gang at ende; ellers kunde jeg blive ved at fortælle, nu da jeg først har faaet begyndt. Sanne og jeg ønske tidt at kunne vise Eder, hvor godt her er. Hils hverandre indbyrdes fra os.

Din Otto.